

[Svend Haugaard]

ting, men ikke helt til spredt bebyggelse. Jeg vil gerne sikre mig handelsministerens tilsagn om, at den ønskede udbredelse af kollektiv opvarmningsform ikke ud fra planlægnings-hensyn stiller landsbyerne dårligere, at man altså ikke bevidst af hensyn til et bestemt energiforbrug til opvarmning griber ind i mulighederne for bosætning i landsbyerne.

Endelig vil jeg gerne fremhæve betydningen af uddannelse af arbejdskraft, så vi kan klare den størst mulige del af anlægsarbejdet selv, og at der i god tid udarbejdes sikkerhedsregler, så den energiform, der er ny for mange, ikke forøger ulykkestallene.

Må jeg sige om lovforslaget om varmforsyning, at vi erkender lovens nødvendighed, men på den anden side mener vi, at det er en slem samling bemyndigelser, hvis udmøntning vi gerne havde set nærmere foretaget på forhånd. Vi vil altså gerne se flere ting fastlagt i selve loven og mindre overladt til bemyndigelser.

Tilbage står spørgsmålet, om vi fortsat skal lægge så megen vægt på den økonomiske vækst i det hele taget. Måske er det meget sundt, at vi tvinges til at besinde os på, at forbrugsmuligheder i de helt store højder ikke absolut behøver at have noget med lykkestandard at gøre. Der findes trods alt og heldigvis andre kvaliteter, som der ikke er slidt slet så hårdt på, og som nok kan erstatte tabet ved en begrænset forbrugsstigning, endda fuldt ud. Lad os derfor ikke klynke alt for meget. Energisituationen kan måske bervirke, at vi bliver nødt til at foretage en omvurdering af værdinormerne, og det er måske slet ikke så tosset endda.

Jens Møller (KrF):

Vi trænger til afmystificering af a-kraften. Uheldet på Tremileøen og den måde, det er blevet behandlet på i medierne, især i TV, viser, at vi trænger til denne afmystificering. Den behandling, man har givet det, har jo været langt ude over, hvad begivenheden kunne bære, hvis vi sammenligner den med tilsvarende uheld eller ulykker på andre områder. Hvis vi sammenligner den med uheld og ulykker, hvor mange mennesker, måske hundrede mennesker, har mistet deres liv, i kulminer og andre steder, ja, så er der ikke rigtig nogen sammenligning. Det er, som om der ved a-kraft er noget meget mystisk, som

gør, at man absolut skal gøre meget mere ud af det, end det egentlig kan bære.

Når det er sagt, vil jeg da også gerne sige, at vi må heller ikke gå i den modsatte grøft og sige, at a-kraft er ufarlig, for det er heller ikke rigtigt. A-kraft er farlig, naturligvis, men det er også farligt at udbygge de traditionelle former for energi, brugen af kul og olie, eller at indføre naturgas – alene igennem det udslip, der kommer af kuldioxid i atmosfæren, den stigende koncentration af dette stof, drivhuseffekten af de stigende temperaturer, og hvad de taler om de forskellige eksperter på disse områder. At man nemt kan komme over en vis tærskelværdi, hvor man ikke har nogen vej tilbage, hvor det kan skabe afsmeltning af polområderne, oversvømmelse af store områder af verden, nogle af de frugtbare områder, ja, det viser jo, at der også her er tale om en virkelig risiko, som måske i sine konsekvenser kunne blive langt, langt alvorligere end selv en nok så alvorlig akraftulykke.

Vi mener derfor, at svaret, når vi taler om energi, ikke er et enten-eller, ikke er at vælge det ene eller det andet; der må foretages en afvejning. Vi må spørge: hvordan får vi i den vifte af muligheder, vi har, en sammensætning, som giver den mindste risiko i sin helhed? Vi opnår intet som helst ved at tage en enkelt af disse ting ud og særligt beskæftige os med den og tale om dens risici, hvis vi samtidig glemmer de andre. For fremtidens energiforsyning er det nødvendigt, at vi spiller på en sådan vifte af forskellige muligheder, også for derigennem at give den sikkerhed, den forsyningssikkerhed, som er så helt nødvendig.

Vi må fortsat bruge kul og olie; som situationen er i øjeblikket, er det rigtigt, at man går noget fra olie og over på kul. Det er vigtigt, at vi går videre med forsøgene på at spare på energien. Der er jo lige på det allersidste, som vi bl. a. så i TV for nylig, muligheder, der tyder på, at der kan spares langt mere, end man hidtil har regnet med.

I den forbindelse vil jeg godt sige, at den propaganda, man i øjeblikket kører fra regeringens side for at få folk til at spare, tror jeg har en alt for ringe virkning, og når den har en alt for ringe virkning, så er det, fordi man ikke bare nøjes med at sige til folk, at nu skal vi spare af de og de grunde, men samtidig kom med et magtbud om, at nu skulle